

Penny Feeny

Die zomer in Ischia

Proloog, 2003

Elke beweging was vertrouwd: de lome, ontspannen pas, het wiegen van de heupen, de houding van de nek, het trommelen van de vingers op een onzichtbaar ritme. De vrouw op het pad was net zo lang als Helena met haar blonde haar en lange, slanke benen die anderen zo gemakkelijk voorbijliepen. Liddy zou haar best moeten doen om haar in te halen, als – en daar was ze nog helemaal niet over uit – ze dat wilde. Als ze het niet erg vond om misschien afgevozen te worden. Als het Helena überhaupt was. Na zo veel jaar worden herinneringen onbetrouwbaar, zien de ogen trekjes die er niet zijn.

De persoon bleef even op een been staan, bukte zich om een schoen uit te trekken en er een steentje uit te schudden. De beweging bracht Liddy in gedachten terug naar de kleine grot onder Casa Colonnata: Helena, die huppelde over de warme kiezels, plotseling bleef staan, op diezelfde manier op een been ging staan, achteromkeek en aan de kinderen vroeg waar het steentje terecht was gekomen. Liddy hoefde alleen maar een glimp van haar gezicht te zien om het zeker te weten, om het ongeruste gevoel weg te nemen, maar de vrouw draaide zich niet om. Ze trok haar schoen weer aan en liep landinwaarts. Terwijl Liddy overwoog of ze haar zou volgen, dwarrelde de wind over het strand en bracht een zilte lucht en een plastic zak met zich mee. De keus werd voor haar gemaakt toen Rolo op de plastic zak af dook en haar in tegengestelde richting meesleurde. Toen hij er geen zin meer in had, liet hij het afval achter zich en rende hij naar zee. Ze wist zijn riem nog net los te maken, voordat hij tussen de spijlen van het hek door schoot.

Het strand van Crosby was een mekka voor hondeneigenaars; je kon er op winderige en bewolkte dagen eindeloos struinen in je laarzen. Ze kende er veel mensen die ze toeknikte en die ze haar excuses aanbodde als Rolo zijn neus in iemands kruis duwde of aan de tenen van hun kleuters likte. Ze had niet verwacht dat het zo moeilijk zou zijn hem af te richten. Ze had niet eens zeker geweten of ze wel weer een hond wilde. Ze had na Flora's dood een jaar gewacht voordat ze weer naar het asiel was gegaan, want de kans bestond – je kon hoop niet eeuwig wegduwen – dat de lege plek in haar leven opgevuld zou worden.

Ze had Rolo (deels spaniël, deels retriever en mogelijk ook deels terriër) uitgekozen omdat hij zo lief was. Ze hoefde geen waakhond. Ze hadden al een verfijnde installatie van beveiligingslichten en een alarm. Michael en zij wilden allebei een enthousiast onthaal als ze thuiskwamen, met geluiden en bewegingen, die warme adem.

Maar nu, met haar voeten in de plassen, wist ze niet goed wat ze moest. Rolo luisterde niet naar haar en was volledig gebiologeerd door de kracht van de zee. Zijn staart kwispelde wild bij de dramatische golfslag van het getij. De spanning trilde door zijn chocoladebruine en karamelkleurige vacht en duwde hem de golven in. Toen hij weer tevoorschijn kwam, schudde hij zich uit – duizenden regenbogen dwarrelend door de lucht – was zijn vacht druipend nat en zwiepte zijn staart door het zand. Ze moest hem maar laten uitrazen op het strand voordat ze hem bij zich probeerde te roepen. Met haar handen diep in haar zakken kon ze achter hem aan lopen en had ze genoeg tijd om zich af te vragen of ze het zich had verbeeld en waarom ze dit onaangename, prikkelende gevoel had dat ze maar niet van zich af kon schudden.

Toen ze aan de terugweg van hun zaterdagochtendexcursie begonnen, kreeg ze een ander onaangenaam gevoel. Ze had gehoopt weer thuis te zijn tegen de tijd dat de pijn ondraaglijk werd, maar er was geen kortere weg. Halverwege de brede, groene laan had ze het gevoel dat er een gloeiendhete pook in haar maag werd geduwd en ze kromp ineen. Moeizaam liep ze naar een zandstenen paal, ze hield zich vast aan de halfronde top en wachtte tot de pijn een beet-

je wegtrok. Dat ging vanzelf, zoals altijd. Dit was geen nieuwe ervaring; het werd er alleen niet gemakkelijker op.

Rolo zag zijn kans schoon en schoot door het open hek, alsof hij een konijn zag. Hij begon plukken gras uit het fraaie gazon te happen en Liddy was niet in staat hem weg te trekken; toen ze hem riep, klonk haar stem schril en vreemd. Het huis was edwardian, met een grootse dubbele gevel en aan een kant een veranda. De bovenverdieping had geveltoppen en een torentje. Op het dak lagen fraaie, rode, s-vormige dakpannen. Oorspronkelijk was het gebouwd voor een welvarende handelsfamilie die haar geld in jute had verdiend, maar het was sindsdien opgesplitst in zes op zichzelf staande appartementen. De bewoner van een van de appartementen op de begane grond verscheen in de deuropening en riep naar Rolo, die haar rustig negeerde zoals hij ook zijn baasje negeerde. Toen zag ze Liddy bij de paal staan.

‘Is die hond van jou?’

Heel voorzichtig liet Liddy haar veilige steun los en ze liep over het oneffen, verraderlijke kiezelpad. ‘Ik wilde net...’ begon ze. ‘Hij is nog...’

‘Waar is hij in vredesnaam mee bezig? Wil hij naar China?’

‘Hij is een beetje wild. Niemand heeft hem ooit afgericht.’ Een verontschuldiging in combinatie met een verklaring was haar bedoeling; ze had geen zin om voor iemand te kruipen.

‘Ik snap dat een dom beest niet weet wat privéterrein is. Dat is jouw verantwoordelijkheid.’

‘Ja, het spijt me.’

De vrouw kwam uit de schaduw van de veranda, gekleed in een vest. ‘Wacht eens even. Ken ik jou niet?’

Terwijl Rolo op hen af sprong en zich niets aantrok van de indrukwekkende gestalte van de vrouw, zette Liddy zich schrap voor het soort preek dat ze zich nog goed kon herinneren. Daphne Myers had generaties meisjes geleerd om een hekel te hebben aan scheikunde, had met genoeg hun energie en plezier vergald en laatdunkend gelachen om hun slechte afkomst, alsof ze vee waren in plaats van uitbundige tieners.

‘Helen Liddle!’ zei ze, met de zelfgenoegzaamheid van iemand wier geheugen haar nog niet in de steek laat.

‘Het is Liddy Rawlings tegenwoordig.’ Ze hadden de enkele keer dat ze elkaar tegenkwamen soortgelijke korte gesprekjes gehad, de laatste keer in het gangpad bij de drank in de supermarkt, toen ze allebei hun best hadden gedaan om niet in elkaars karretje te kijken. ‘Ik heb mijn naam veranderd toen ik ben getrouwd.’ Eigenlijk had ze hem op school al veranderd. Er hadden zo veel Helens in haar klas gezeten dat ze zich op de een of andere manier van elkaar hadden moeten onderscheiden. (Helena had de ‘a’ achter haar naam geplakt.)

Liddy had Daphne altijd gezien als iemand met gezag. Je kon haar bijna onmogelijk zien als een gewoon mens, een vrouw met haar eigen teleurstellingen en spijt. Ze had zich niet kunnen voorstellen dat Daphne in staat zou zijn bezorgdheid te tonen. ‘Is alles wel goed met je? Je ziet erg bleek.’

En dit was zo onverwachts dat Liddy niet zei dat alles prima was, zoals anders, maar als een kind met heimwee haar schouders liet zakken en toegaf: ‘Nee, eigenlijk niet.’

‘Kom even binnen zitten,’ zei Daphne, en ze gebaarde naar het huis.

‘Maar mijn hond...’

‘Ga op de veranda zitten. Ik zet hem wel even vast.’

Als Liddy’s denkvermogen niet was aangetast door de buikkramp, zou ze deze list dan hebben doorzien? De eenzame, oude vrouw die het gezelschap pakte waar ze het krijgen kon, als een spin in haar web. Liddy zou veel liever thuis met een kruik in haar eigen bed liggen, maar ze kon geen kant op. Ze liet zich op een teakhouten stoel zakken; het hout glad en zilverkleurig als metaal. Rolo kefte aan zijn korte riem aan de houten reling, trok aan de lijn, waarna hij het opgaf en zijn neus tussen zijn poten legde. Op haar gemak en met zorg haalde Daphne een glas water en een kussen voor achter haar rug. Daarna ging ze tegenover Liddy zitten en legde ze haar handen in haar schoot. ‘Vertel eens, wat doe je ook alweer?’

‘Ik ben management consultant.’ Meestal vertelde ze dit vol trots.

Het klonk als iemand die doortastend, opmerkzaam en efficiënt was: eigenschappen die een scheikundelerares zeker zou bewonderen, waarvoor ze zelfs de eer zou opstrijken. Management consultants waren niet zoals levenscoaches en psychotherapeuten. Die hadden geen verstoord privéleven. Het feit dat ze haar hond en haar eigen vruchtbaarheid niet aankon had geen invloed op haar baan, ook al wekte het een gevoel van schaamte op dat ze het liefst zou onderdrukken.

Daphne fronste haar wenkbrauwen alsof de term verbijsterend was, misschien zelfs zo onecht als die nieuwe vakken, zoals media, muziekwetenschappen, sportwetenschappen, die nog niet bestonden toen Daphne haar meisjes had geleerd om kopersulfaatkristallen te maken. Toen herstelde ze zich. ‘Wat interessant. Ik heb altijd wel gedacht dat je het goed zou doen.’

‘Echt?’ Liddy herinnerde het zich heel anders. Mevrouw Myers was hun klassenlerares geweest en had voortdurend getwijfeld aan hun vooruitzichten, zelfs toen ze het vak scheikunde in het voorlaatste jaar hadden laten vallen.

‘Jij en die vriendin van je, van even verderop.’

‘Welke vriendin?’

Daphne maakte een subtiel gebaar met haar kin. Daarna liet ze zich tussen de stevige armleuningen van haar stoel achteroverzakken. Een rij coniferen markeerde de grens met haar tuin. Iets verder naar het zuiden, langs de kust, stonden fraaie victoriaanse rijtjeshuizen die waren gebouwd om de boten over de Mersey te zien varen. ‘Ze woonden aan het water. Hoe heetten ze ook alweer? Ashbourne.’

‘O, bedoelt u Helena Ashbourne?’

‘Een behoorlijke lastpak, dat meisje. Maar pienter.’

Liddy en Helena hadden zichzelf veel beter gevonden dan de suffe meisjes om hen heen. Ze waren onafscheidelijk geweest op school, een markant stel dat opviel door hun verschillende uiterlijk: Helena lang, blond, elegant (zelfs toen ze haar haar kort knipte en met punk flirtte); Liddy kleiner van stuk, molliger, donker haar en met kuiltjes in haar wangen.

‘Ze heeft haar studie nooit afgemaakt, hè? Erg zonde.’

Liddy zei niets. Helena's afgebroken studie was wel het minst belangrijk.

'Ging naar Italië en is nooit meer teruggekomen.' Daphne zei het alsof Italië een hol van zonde was (een van haar favoriete uitdrukkingen).

'Nou, ze is toen een half jaar naar Rome gegaan voor haar studie kunstgeschiedenis. Sindsdien heb ik haar niet meer gezien.'

Daphne reageerde oprecht verbaasd. 'Werkelijk? Maar ik dacht dat jullie zulke goede vriendinnen waren.'

'Na die zomer hebben we geen contact gehouden.'

Dié zomer. Liddy was net afgestudeerd; Helena moest nog een jaar. Liddy was naar huis gegaan en had zich met een moedeloos gevoel ingeschreven bij een uitzendbureau. Ze kon zich nog steeds de schrik en opwinding herinneren toen de telefoniste had verteld dat er een telefoontje uit het buitenland voor haar was.

'Vertel me eens wat je wildste zomerfantasie is, Liddy.'

'Helena! Waar zit je?'

'In Rome, natuurlijk, waar dacht je dan? Ik heb dit telefoongesprek vanuit de flat van een vriend moeten aanvragen, dus ik kan niet lang praten. Je zoekt toch nog werk? Hoe snel kun je hier zijn?'

'Wat?'

'Rondlummelen op een privéstrand, zeker. De fantasie, bedoel ik. Ik heb een baan voor ons geregeld die je geweldig zult vinden. Zorg dat je hier zo snel mogelijk naartoe komt, je zult er geen spijt van krijgen.'

'Maar ik moet dingen regelen en...'

'Moet je horen, het is heel simpel. Er zijn hier twee gezinnen met villa's op Ischia die op zoek zijn naar een paar meisjes die op hun kinderen willen passen en Engels met ze willen spreken. Het zijn maar drie kinderen, dus dat is een eitje en dan hebben we tegelijkertijd een fantastische vakantie. Ze hebben een boot en alles.'

'Wat is Ischia?'

'Een eiland in de baai van Napels. De Verducci's en de Baldini's bulken van het geld, dus dat wordt leven in luxe.'

'De wie?'

‘Laat die namen maar zitten, die heb je zo onder de knie. En het is maar voor één zomer. Wat heb je te verliezen?’

Liddy zag de groene telefoon op het tafeltje in de gang nog zo voor zich. Ze kon Helena’s enthousiasme horen, zag hoe haar eigen hand de hoorn neerlegde. Het was verontrustend, zo vers en direct leken de gebeurtenissen van meer dan twintig jaar geleden.

Haar aandacht was afgedwaald en Daphne onderbrak haar gedachten door haar stem te verheffen, die al wat hees was van een levenlang schel intimideren. ‘Je hebt haar niet meer gezien sinds ze terug is?’

‘Terug? U bedoelt, onlangs?’

‘Ja.’ Daphne genoot van haar rol als degene met nieuws. ‘Mevrouw Ashbourne zat in een verpleeghuis, wist je dat niet? En het huis was verhuurd tot ze een paar maanden geleden is overleden. Als ik het op tijd had gehoord, zou ik graag naar de begrafenis zijn gegaan. Men is toch gesteld op de inachtneming van de juiste fatsoensnormen. Ik heb gehoord dat de dochter hier is voor de afwikkeling van de nalatenschap.’

Dus Liddy had het goed gezien. Ze keek naar Rolo die de grond onder zijn poten aan het besnuffelen was. Ze beeldde zich in dat ze wroeging in zijn bruine ogen zag. Maak je maar geen zorgen, wilde ze hem zeggen, het zijn gedane zaken. Maar, hoe onlogisch het ook was, de last van haar schuldgevoel was nog altijd zwaar.

‘Het is altijd leuk om oud-leerlingen tegen te komen,’ zei Daphne. ‘Hebt u haar gesproken? Helena?’

‘Nee, meisje. Ik bedoel jou.’

‘O, ja. Nou, u bent erg aardig geweest, maar ik moet toch echt weg.’ De pijn rommelde nog wat, maar was uit te houden, en dus stond ze op. ‘Dank u wel voor het water.’

‘Kom je nog eens langs, nu je weet waar ik woon?’

Liddy knikte en pakte Rolo’s halsband.

‘En vertel je vriendin maar dat je mij hebt gezien.’

De dagen daarna kwam het verleden heel dichtbij en het trok zo fel aan de herinneringen die Liddy had ingepakt en opgeborgen dat ze

de aandrang om Marine Terrace in te slaan niet kon weerstaan. Ze had er niet bij stilgestaan dat de vreemden die het huis van de Ashbournes in en uit gingen de huurders waren, en dat de mogelijkheid bestond dat de familie er weer zou gaan wonen. Op een avond na haar werk slenterde ze langs de kleurige rij huizen met de bloemrijke heggen, hoge ramen en sierlijke, gietijzeren hekken. Ze bleef staan en staarde naar het huis, in de verwachting dat Rolo haar mijmeringen wel zou doorbreken. Ze was niet van plan om aan te belen.

Haar blik gleed omhoog naar wat vroeger Helena's kamer was. De kamer waar ze goedkope wijn hadden gedronken, moedwillig hun kleren kapot hadden gescheurd om ze met veiligheidsspelden weer vast te zetten, en manieren hadden bedacht om ongezien aan hun ouders te ontkomen (ook al zou Helena's moeder als pianolerares met een aanhoudende stroom leerlingen het toch niet gemerkt hebben). De kamer die ze als de hare had beschouwd: waar ze met een handdoek om haar hoofd had gezeten, en Helena in haar ondergoed had bijgehouden wanneer de hennabehandeling klaar was. De kamer waar ze manieren hadden bedacht om hun leraren te treiteren, hadden gefantaseerd over hun carrière, namen voor hun kinderen hadden verzonnen.

Plotseling zag ze dat er een jonge vrouw naar het hek liep. Ze had zo'n jeugdige uitstraling dat ze onmogelijk Helena kon zijn. Ze had dezelfde heupwiegende manier van lopen, maar ze had ook iets verontrustends dat Liddy niet kon thuisbrengen. Haar haar golfde over haar spijkerjas, ze droeg een kort rokje en had blote benen. Vrolijk duwde Rolo zijn natte neus onder het rokje, tussen haar benen.

'Neem me niet kwalijk,' zei Liddy. Ze rukte aan de riem en vroeg zich af hoe ze kon uitleggen waarom ze hier rondhing. 'Als ik hem ook maar een seconde niet in de gaten hou, doet hij iets wat niet mag. Ik stond me af te vragen hoe mooi het uitzicht vanaf dat balkon moet zijn. Dat verveelt denk ik nooit, hè? Met eb en vloed, bedoel ik, en het licht op het water.'

Het meisje leek niet te luisteren. Ze ging op haar hurken bij Rolo zitten en kriebelde hem achter zijn oren, liet hem aan haar handen

likken. ‘Wat een mooie hond,’ zei ze op een toon die hees en akelig bekend was. ‘Hoe heet hij?’

En Liddy voelde hoe haar keel werd samengeknepen waardoor ze stotterend Rolo’s naam vertelde. Het zou misschien logisch zijn geweest om nu te vragen hoe het meisje heette, maar ze kreeg de woorden niet uit haar mond. Was het mogelijk dat Helena een volwassen dochter had? Was Helena op dit moment binnen en keek ze naar haar vanuit het huis? Vervolgens kwam er een hond uit het parkje aan de overkant op hen af en Rolo was alweer afgeleid. Hij stoof weg en trok Liddy met zich mee. Het meisje liep het tuinpad op, waarna de deur achter haar dicht ging.

Deel 1

Ischia 1979

1

Casa Colonnata, de villa van de Verducci's, had het betere uitzicht; die van de Baldini's viel op door het gebruik van marmer. Beide lagen op een hoog klif dat alleen via een smalle, steile weg kon worden bereikt. Het terras van de Verducci's had de gouden belofte van de opkomende zon en het bloedrode drama van de zon die achter de horizon zakte. Het omvatte een eindeloos en adembenemend panorama van de Middellandse Zee en het woeste boslandschap. Liddy stond bij de balustrade met het gevoel dat ze aan de rand van de wereld stond. Ze legde haar handpalmen op de ruwe, warme steen en genoot van de sensatie dat de tijd even stilstond, van het paradijs.

Haar pupillen, de driejarige Roberto (Bobo) Baldini en zijn zes jaar oudere zus Sara, waren na hun siësta wakker geworden en hadden luidkeels geroepen dat ze naar het strand wilden. Ze had alle spullen verzameld, de emmertjes en schepjes, de handdoeken en zonnehoeden, de flessen water, de zonnebrandcrème en Sara's pop, waarna ze naar de burens waren geslenterd. De kinderen waren het huis in gerend en Liddy genoot even van een momentje rust. Ze was hier nog maar een week, maar vanaf het moment dat ze de baai van Napels was overgestoken en in Ischia Porto was uitgestapt, was het alsof ze een wereld met een andere tijdzone was binnengegaan, een wereld waar je alleen wist dat de tijd bestond als er een kerkklok luidde. Bussen trokken met een traag snurkend geluid bij de haltes op; scooters stond op straathoeken te brommen als doezelende wespen; zelfs de bars waar gasten suiker door de fluweelzachte espresso's roerden, maakten een slaperige indruk.

Ze schrok toen iemand een straal zonnebrandcrème tussen haar schouderbladen spoot. Een hand masseerde de crème met zachte, ronde bewegingen in haar huid. Ze wist dat het Helena was; ze had haar geroken. Rive Gauche van Yves St. Laurent was typisch een parfum voor Helena: licht en energiek en – hoe noemden ze dat ook alweer? – zorgeloos. Liddy was nog aan het experimenteren en had de geur die bij haar paste nog niet gevonden.

‘Ik hoorde je niet aankomen.’

‘Je was ver weg met je gedachten. Is het zo erg als het lijkt?’

Helena was al zo lang in Italië dat ze een goudbruine kleur had gekregen; Liddy had sproeten en was gaan vervellen. ‘Niet echt. Maar dit is wel lekker, ga maar door. Wat is het hier volmaakt, hè?’ Ze slaakte een lange, gelukzalige zucht. ‘Althans, als de kinderen er niet zijn. Waar zitten ze?’

Helena wreef weer wat crème in haar huid. ‘Niks aan de hand. Rosaria propt ze vol met aardbeien.’ Ze had niet overdreven over de rijkdom van beide gezinnen: naast de boot en het privéstrand hoorde er bij de villa een huishoudster die schoonmaakte, kookte en dagelijks de fruitschaal bijvulde met kersen, abrikozen en nectarines.

Maresa Baldini en Gabriella Verducci waren niet thuis. Als schoonzussen – Gabi was getrouwd met Maresa’s broer Fabrizio – genoten ze samen van luie vakanties terwijl de echtgenoten onroerendgoeddeals sloten. Dagelijks ondergingen ze behandelingen – Gabi had zo nu en dan last van eczeem – en dan dompelden ze zichzelf onder in modder of zoutkristallen en badderden ze in schuimende heetwaterbronnen. Ze koerden tegen hun kinderen, bedolven ze onder kusjes, maar gingen te veel in zichzelf op om lang bij ze te zijn.

Een iele, doordringende krijs klonk door de openslaande deuren en bedierf Liddy’s gevoel van eensgezindheid. ‘Sara,’ zei ze met een zucht. ‘Bobo, het rotjong, zal haar wel weer aan het treiteren zijn.’

‘Laat ze toch.’

‘Dat kun jij makkelijk zeggen. Jij hebt het lekker simpel.’

Helena liet haar hand vallen en deed de dop op de tube. ‘Toe, Liddy, begin nou niet weer.’

Liddy beet op haar lip. Haar kamer was een droom van witrieten meubeltjes en marmer, haar balkon was gehuld in de stervormige bloemen van de jasmijn. En ze mocht Maresa graag. Iedereen was dol op Maresa: ze was soms grillig en veeleisend, maar ze was ook buitengewoon vrijgevig en haar gevoel voor plezier was aanstekelijk (ze had altijd een radio bij zich zodat ze met de muziek kon meezingen). Maar Bobo was frustrerend. ‘*Mio piccolo monstro,*’ noemde Maresa hem, als ze toegeeflijk naar hem keek wanneer hij Sara’s prentenboeken bekraste of haar knuffels kapotmaakte. Hij viel altijd moeilijk in slaap en werd ’s nachts vaak wakker. Toen Helena haar had overgehaald om te komen, was niet echt tot haar doorgedrongen dat ze verantwoordelijk zou zijn voor twee kinderen. Hun neefje Massimo (Mimmo) Verducci, die maar een paar maanden ouder was dan Bobo, was veel liever en gehoorzamer. Helena had het gemakkelijkste gezin voor zichzelf uitgekozen en, ondanks hun weelderige omgeving, begon dat te knagen.

Voetstapjes klonken op het terras; een paar bruine benen besprongen Helena’s heupen, en magere, bruine armpjes werden om haar nek geslagen. Ze kietelde het kind en hij kronkelde als een hagedisje. ‘*Madonna mia!*’ zei ze. ‘Wie is dit wilde beest?’

‘Massimo! *Sono io!*’

‘*Chi?* Ken ik deze persoon?’

Het jongetje giechelde en stak zijn hoofdje onder de brede rand van haar zonnehoed. ‘Mimmo! *Adesso mi cognosce?*’

Met een zwaai trok Helena de hoed van haar hoofd en plantte hem op zijn donkere krullen toen hij weer op de grond sprong. ‘Het maakt niet uit, Liddy,’ zei ze. ‘We doen het samen. Toe. Roep jij de anderen, dan gaan we naar het strand.’

De kronkelende trap leidde rechtstreeks naar een aanlegsteiger waar de boot was aangemeerd. Hij was niet zo indrukwekkend als sommige jachten in de haven, het was in feite maar een sloepje met een paar riemen en een buitenboordmotor, maar goed genoeg om mee te vissen en om de kinderen voor de verandering naar een andere baai te brengen. Bobo liep voor hen uit. Ook al moest hij elke tree met beide voetjes nemen, het leek wel of hij het klif af stortte

alsof hij langs een waterglijbaan omlaag gleed. Mimmo volgde hem op de voet, waarna beide jongetjes op de aanlegsteiger plotseling bleven staan.

‘Kijk nou,’ zei Helena. ‘Zo te zien hebben we gezelschap.’

Er lag een jongeman op het ruwe zand te slapen; zijn lichtblonde haar viel als de manen van een leeuw over zijn gezicht. Hij droeg een spijkerbroek en een shirt met korte mouwen, maar geen schoenen.

‘Waar komt die in vredesnaam vandaan?’

‘*Dai,*’ zei Helena, en ze stootte Bobo aan. ‘Spetter eens wat water over zijn tenen.’

Bobo rende direct weg om zijn emmertje te vullen. Zijn idee van spetteren was om een kolkende stroom zeewater over de voeten van de schone slaper uit te storten. De jongeman schoot overeind, maar leek niet geschrokken. Hij trok zijn knieën op, stak zijn hand in zijn borstzak en tikte een sigaret uit een verfrommeld pakje *ms*. Toen hij hem opstak, dwarrelde de rook omhoog.

‘O, lieve hemel,’ zei Liddy. ‘Het is die vent van de club. James Knight.’

‘Ik weet toevallig dat hij liever Jake wordt genoemd.’

Ze waren het weekend uit geweest in de Vesuvio. ‘Zo heet dat hij uitbarst,’ had Helena spottend gezegd. De club was trots op het feit dat er een Engelse diskjockey aan de draaitafels stond, al had hij stiekem tegen Liddy gezegd dat hij niet echt een dj was. Hij wilde in films spelen en hing al maanden rond bij de Cinecitta-studio’s op zoek naar werk en contacten. Helena wist dat omdat ze hem al een keer had ontmoet via een huisgenoot in Rome.

‘O, oké. Denk je dat hij hier voor ons is?’ Liddy hoopte het. Ze was onder de indruk geweest van zijn zelfverzekerde houding, de bedreven manier waarop zijn handen de panelen hadden bediend, die verblindende Hollywood-glimlach. ‘En hij schreeuwt niet eens, is helemaal niet boos. Als ik hem was, zou ik Bobo de nek om willen draaien.’

‘Hij is wel acteur,’ zei Helena.

‘Je bedoelt dat hij alleen doet alsof het hem niets doet? Dat hij in werkelijkheid pisinjdig is?’ Tijdens hun eerste ontmoeting was haar opgevallen dat hij een benijdenswaardige zelfbeheersing toonde. Als

er een scorpioen in plaats van een hagedis over zijn voet liep, zou hij waarschijnlijk alleen maar lachen. Maar ze vroeg zich af of er onder zijn nonchalante houding niet een zenuwtrekje zat.

‘Nee, schat.’ Helena sprong het strand op en vouwde haar handdoek als een vlag open. ‘Ik bedoel dat acteurs gewaardeerd willen worden. Dat is wat hen motiveert. Vind mij leuk. Prijs mij. Hou van mij, zelfs. En ik zal poeslief tegen je doen, totdat je uit mijn hand eet.’

‘Wat een onzin,’ zei Liddy. ‘Iedereen wil aardig gevonden worden. Ik in elk geval wel. Jij ook.’ Eerlijk gezegd was ze daar niet zeker van. Helena was eerder agressief dan meegaand; provocerend als anderen zich zouden inhouden. Ook nu was haar houding uitdagend: ze slenterde naar Jake Knight toe om hem te zeggen dat hij zich op privéterrein bevond, maar ging tegelijkertijd op een ongewoon intieme manier naast hem zitten.

Liddy riep naar Sara dat ze moest opschieten. Met haar Barbie in haar hand treuzelde het meisje bij elke trede, bleef ze zo nu en dan staan om even op adem te komen en om te kijken hoe ver ze nog moest. Liddy vond dat ze op haar moest wachten en ging zitten met haar mandje naast zich. Bobo was zijn emmertje voor de tweede keer aan het vullen en stond met zijn korte beentjes in het ondiepe water. Jake rookte zijn sigaret op tot het filter verbrandde. Helena en hij waren zachtjes aan het praten.

Met een triomfantelijke kreet kwam Sara onder aan de trap en ze verkondigde dat ze een kuuroord voor haar pop wilde bouwen net als dat van mama. Liddy vroeg zich af of iemand het fijn kon vinden om in modder ingepakt te worden, bewerkt te worden met puimsteen en onderworpen te worden aan hittebehandelingen, maar Maresa zei altijd: ‘Het verbetert de huid. En de longfunctie.’ Ze hadden voor vrijwel elke kwaal een remedie. Ze leken wel heksen die een toverspreuk zeiden als ze hun lijst ingrediënten opsomden: kamille, Fernet, teunisbloem, wolfskers. ‘Ze zouden een reformwinkel kunnen beginnen,’ had Helena gezegd, toen ze het een keer over Gabi’s medicijnkast hadden gehad. ‘Jammer dat ze dan dat eczeem toch niet weg krijgt.’

Liddy hielp Sara over de stenen naar een plekje vochtig zand waar

ze een kuiltje groef dat Bobo behulpzaam vulde met een emmer water. ‘Het loopt weg,’ klaagde Sara, toen haar zwembad in blubber veranderde.

‘We moeten hem met iets bekleden,’ zei Liddy. ‘We moeten iets van plastic zoeken.’

Achter haar kwam Jake overeind. Hij stak zijn hand uit naar Helena en trok haar ook omhoog. ‘Liddy,’ riep zij. ‘We gaan met de boot weg.’

Sara was in de strandtas aan het rommelen. Bobo zat een paar meter verderop op zijn hurken mossels kapot te slaan. Hij vond het leuk om te zien hoe het kleverige weefsel verschrompelde als het in aanraking kwam met de lucht, zeker als de schelpen niet onmiddellijk versplinterden en hij er manhaftig op moest slaan. Liddy wiebelde op haar hurken heen en weer. ‘O, oké. Dan moeten de kinderen hun schoenen maar weer aan.’

Eerder die week waren ze op een rustige middag met zijn allen in het kleine sloepje gestapt en hadden ze loom langs de rotsen getuft. Helena had aan het roer gezeten en hen door geulen geleid, tussen vulkanisch sedimentgesteente door dat als een gotische kathedraal de hemel in stak, en door donkere schaduwen weer terug naar het licht. Liddy had haar zenuwen in bedwang moeten houden. Ze had Bobo op schoot getrokken en een arm om Sara’s middel geslagen zodat die, in haar zoektocht naar zeemeerminnen, niet uit de boot zou vallen. Uiteindelijk was ze van het kabbelende water wat rustiger geworden. Misschien zou het de tweede keer makkelijker zijn.

‘Ik bedoel niet met de kinderen.’

‘Wat?’ Ze had zeker iets niet goed begrepen. Helena was toch niet van plan om de kinderen achter te laten?

Jake ging op zijn hurken naast haar zitten. ‘Moet je horen,’ zei hij, ‘ik weet dat we echt heel erg egoïstisch zijn door jou hier met de kinderen achter te laten, dus als je niet wilt dat we gaan, moet je het zeggen.’ Hij legde zijn hand even op haar onderarm. Ze schrok van zijn aanraking, want die was verzegend.

‘Achterlaten?’ herhaalde ze verbijsterd, maar ze beseftte ook hoe

kinderachtig het zou zijn om nee te zeggen. ‘Waarom?’

‘We moeten iets bespreken,’ zei Jake. Zijn bruine ogen leken van kleur te veranderen met de sterkte en de stand van de zon. ‘We blijven niet lang weg.’

Hij knipoogde en liep naar de steiger om de boot los te maken. Achter zijn rug om trok Helena een quasi-geërgerde blik. Toen sprong ze de boot in en ging ze bij de voorsteven zitten. Jake trok aan het koord tot de motor aansloeg en het water onder de schroefbladen begon te kolken. Sara sprong op en neer. ‘Ik wil ook mee!’ riep ze. ‘Ik wil ook. Ik wil ook.’ Maar ze konden haar al niet meer horen.

De twee jongens waren op een beschutte plek tussen de rotsen aan het spelen en legden klodders dikke modder naast elkaar om twee strijdende legers te vormen. Ze bleven gemoedelijk in de schaduw, zag Liddy opgelucht, ook al was het hun bedoeling elkaar met de modder te bekogelen. Sara was haar pop aan het begraven. Liddy wilde haar helpen, maar kon zich niet concentreren op het creëren van ondergrondse grotten. Haar handen trilden en ze was in gedachten bij Helena en Jake in de boot. Wat moesten ze zo dringend onder vier ogen bespreken? Ze kenden elkaar amper. Toen ze in de Vesuvio waren, had Liddy het enig gevonden om iemand te leren kennen met wie ze Engels kon praten; Helena had nogal moeilijk gedaan.

‘Heb je iets tegen hem?’ had Liddy gevraagd.

‘Nee. Hoezo?’

‘Je lijkt zo, ik weet het niet... nogal afstandelijk.’

‘Misschien heb ik gewoon geen zin in hechte vriendschap alleen omdat we uit hetzelfde land komen. Net als tijdens de ontgroeningsweek, het aanleggen met mensen die je normaal gesproken in de pub nog geen blik waardig zou keuren. Begrijp je wat ik bedoel?’

‘Maar hij niet. Hij is een spetter.’

‘Jezus, je bent nu al verliefd.’

‘Niet waar.’

‘Heb je niet liever een sexy Italiaan? Donkere ogen om in te verdrinken, lekker klein kontje, maar met een stevige lul.’ Er kwam

een ondeugend geluid uit haar keel. ‘Zoiets?’

‘Ik heb liever een man die snapt wat ik zeg.’

Iemand riep haar. Ze knipperde met haar ogen en keek naar Sara die massagetafels aan het bouwen was en vol concentratie kleine kreetjes uitte. Ze keek naar het terras van de villa om te zien of Maresa of Gabi soms terug was. Ze had zo’n vermoeden dat hun therapie sessies allang waren afgelopen en dat ze nu van een uitgebreide, lange lunch genoten en flirtten met de obers. Er boog zich niemand over de rand van het terras, niemand wenkte hen, en dus richtte ze haar blik op Bobo. Eigenlijk had ze zijn hoge geschreeuw al herkend.

De zon schitterde in haar ogen. Beide jongens stonden in de schaduw en ze moest haar hand boven haar ogen houden. Toen ze goed keek, zag ze dat ze op een meters hoge richel waren geklauterd. Ze hadden ieder een stok in hun handen en hielden een schijngevecht. ‘*Guarda, Leeddy!*’ riep Bobo weer, en hij zwaaide met zijn wapen. ‘*Come sono bravo!*’

‘Kom daar onmiddellijk vanaf,’ riep Liddy terug. Ze kon niet goed zien hoe breed de richel was, maar ze wilde geen risico nemen. ‘*Subito!*’

Ze luisterden natuurlijk totaal niet. Ze zou niet in haar eentje voor drie kinderen moeten zorgen. Dat was niet de afspraak. Weer voelde ze wrok opkomen omdat Helena ervan uit was gegaan dat ze het wel zou redden, ook al moest ze eerlijk toegeven dat haar wrok – die haar volmaakte zomer dreigde te vergallen – voornamelijk werd veroorzaakt doordat Helena had gedaan alsof ze niet in Jake geïnteresseerd was geweest en er nu met hem vandoor was.

‘Kom daar af,’ zei Liddy weer. ‘Maak het gevecht maar op de grond af.’

Bobo was kleiner, maar zwaarder dan zijn neefje; hij had ook een stevigere stok gepakt. Die van Mimmo was lang en dun als een degen. Ondanks zijn behendige voetenwerk brak deze onder Bobo’s gebeuk en had hij nog maar een stompje over. Als reactie zwaaide en stak hij er in het wilde weg mee om zich heen, maar hij bereikte weinig. Bobo haalde zijn fantasiezwaard door de lucht en prikte ermee

in Mimmo's borstkas. Die wilde naar achteren springen, maar verloor zijn evenwicht. Liddy keek machteloos toe hoe het jongetje achterover van de rotsen viel.